RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 116.964 van 12 maart 2003
in de zaak A. 121.513/XIV-10.150.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. TIELENS,
kantoor houdende te 1831 DIEGEM,
Berkenlaan 8 A

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 29 september 1979 en van Belarussische nationaliteit, op 24 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 februari 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. TIELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 10 februari 2002 en verklaart zich vluchteling op 11 februari 2002 .

1.2. Op 26 februari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 april 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U, een Belarussisch staatsburger, heeft uw land van oorsprong verlaten op 27 juli 2000 in het gezelschap van uw echtgenoot, A. D. , jullie twee minderjarige kinderen, uw schoonouders, A. V. en A. A. en uw schoonbroer, A. M. . U bent dan naar Polen getrokken waar u asiel aanvroeg, welk statuut u er in juni 2001 verleend is. Op 9 februari 2002 heeft u Polen echter verlaten en bent u naar België gekomen waar u op 11 februari 2002 een asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van geldige, Poolse identiteitsdocumenten. U heeft Polen verlaten omdat u er gediscrimineerd werd en (er) de Belarussische autoriteiten (...) vreesde.
> Na uw aankomst in Polen werd u geplaatst in het opvangcentrum te Lublin. U vreesde er nog steeds de Belarussische autoriteiten en vermeed contact met de andere centrumbewoners. In september en november 2000 werd er door onbekenden naar het centrum getelefoneerd die naar u vroegen, maar u heeft geweigerd deze telefoons aan te nemen. In juni 2000 kenden de Poolse

autoriteiten u en uw familie definitief het Vluchtelingenstatuut toe. Vanaf augustus 2001 beschikte u over een blauwe vluchtelingenkaart en het stond u toen vrij u te vestigen waar u zelf verkoos. U en uw familie wensten naar Krakow te verhuizen en eind augustus 2001 trokken uw echtgenoot en uw schoonvader er naartoe om jullie verblijf er voor te bereiden. Deze wendden zich er tot de plaatselijke sociale dienst om een huisvesting te zoeken, maar die verklaarde dat ze dit zelf dienden te regelen. Twee weken na hun vertrek naar Krakow trokken jullie er zelf naartoe, maar toen jullie er aankwamen hadden uw man en schoonvader nog steeds geen woonst gevonden. Pas de dag van jullie aankomst te Krakow vonden jullie er iemand die bereid was u een appartement te verhuren. Na het ondertekenen van de huurovereenkomst op het immobiliënkantoor zijn uw man en schoonvader met de eigenaar van het appartement en een man van het kantoor jullie op het station komen afhalen. Jullie hebben er in auto's plaatsgenomen terwijl uw schoonvader en uw schoonbroer de bagage afhaalden op de bewaarplaats. Toen uw schoonbroer en schoonvader lange tijd wegbleven is uw man ze gaan zoeken samen met de man van het immobiliënkantoor. Later vernam u dat uw man uw schoonvader er aantrof in gesprek met een onbekende terwijl uw schoonbroer omringd werd door drie onbekenden. De man van het kantoor riep de politie te zullen telefoneren waarop de vier onbekenden weggingen. Uw schoonvader heeft later verteld dat de vier mannen van de Belarussische KGB waren en gedreigd hadden hen terug naar Belarus te voeren. U heeft hierover geen klacht ingediend bij de Poolse autoriteiten, maar u gewoon in Krakow gevestigd. U heeft hierna brieven van uw moeder uit Belarus gekregen die u meedeelde dat er geregeld politie naar u kwam informeren. U en uw familie dienden een aanvraag voor een integratieprogramma in, maar dit werd voor een groot deel niet ingewilligd door de Poolse autoriteiten. Uw schoonvader heeft hierover een brief aan de gouverneur van Krakow gestuurd met de vraag voor een onderhoud, maar hierop heeft hij nooit een antwoord gekregen. Jullie hebben de sociale dienst dan voorgesteld om jullie een goedkopere woning toe te kennen zodat jullie steungeld zouden ontvangen, maar als reactie hierop kwam er politie naar uw woonst die voorstelde om de mannen naar een opvangtehuis voor daklozen en de vrouwen en kinderen naar een nonnenklooster te sturen. Uw schoonvader heeft de politie echter niet binnengelaten en die is dan zonder meer weggegaan. Jullie besloten dan de aandacht van de maatschappij op jullie levensomstandigheden te trekken en gingen met de ganse familie(leden) in hongerstaking. Jullie hebben hiervan meerdere officiële persoonlijkheden en de media van op de hoogte gebracht. Er is dan iemand van de krant 'Dziennik Polski' gekomen die er een artikel aan wijdde evenals iemand van de regionale televisie die het item uitzond(en). Na tien dagen bent u met de hongerstaking gestopt omdat uw schoonvader zich niet goed voelde. Hierna ontvingen jullie dreigtelefoons op de mobiele telefoon van uw schoonvader, waarin jullie aangemaand werden om niet tegen de Polen te ageren en jullie rustig te houden. Een maand na het einde van de hongerstak(k)ing hadden jullie nog steeds geen reactie ontvangen en uw schoonvader heeft dan een artikel, 'De farizeeërs van Krakow', geschreven dat hij afgaf bij 'Dziennik Polski'. U weet niet of het gepubliceerd werd, maar de dag nadien kreeg hij een telefoontje waarin men zei dat jullie moesten stoppen met actie voeren en anders op de televisie zouden verschijnen, maar dan als lijken. Hierna besloten jullie om Polen te verlaten en op 9 februari 2002 zijn jullie dan naar België getrokken.

Vooreerst moet worden gesteld dat in het kader van uw asielverzoek uw vrees ten opzichte van Polen dient te worden beoordeeld aangezien u in dit land de hoedanigheid van Vluchteling heeft verworven en in het (dit) land over een permanent verblijfrecht beschikt.

Wat betreft het incident met Belarussische KGB dient opgemerkt te worden dat het een initiatief betreft dat uitging van de Belarussische autoriteiten. Niets wijst erop dat u in dit verband niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. U liet echter na deze van de gebeurtenissen op de hoogte te brengen waaruit kan worden afgeleid dat u onvoldoende de bescherming van de Poolse autoriteiten heeft ingeroepen. Bovendien speelde het incident zich af(speelde) op 11 september 2001. Nadien werden noch u, noch uw familieleden tot aan uw vertrek uit Polen op 9 februari 2002 nog benaderd door vertegenwoordigers van de Belarussische autoriteiten. Hieruit dient afgeleid te worden dat het incident met de Belarussische KGB gezien zijn afstand in tijd en zijn éénmalig(e) karakter niet als de reden van uw vertrek uit Polen beschouwd kan worden.

Wat betreft de moeilijkheden die u omwille van uw niet Poolse afkomst had met de sociale dienst inzake financiële steun, huisvesting en Poolse taallessen en de dreigementen die het gevolg waren van uw acties om deze toch te verkrijgen, moet worden gesteld dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als een vorm van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Betreffende de dreigtelefoons die u in Polen ontvangen heeft dient bovendien te worden opgemerkt dat u hierover geen klacht heeft neergelegd bij de bevoegde Poolse autoriteiten en aldus niet de mogelijkheden tot bescherming vanwege de Poolse autoriteiten heeft uitgeput.

Uit (het) bovenstaande dient te worden besloten dat er in hoofde van u niet gesproken kan worden van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten (geboorteakte van u en uw kinderen, lidkaart BNF, attest lid kiescommissie, diploma, Poolse identiteitskaarten van u en uw kinderen, Pools reisdocument) die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen deze conclusie niet wijzigen. De Belarussische

documenten die u voorlegde kunnen in uw huidige asielaanvraag niet gebruikt worden aangezien ze de moeilijkheden betreffen die u in Belarus kende en de Belgische autoriteiten enkel de problemen die u in Polen kende in overweging kunnen nemen. Betreffende de Poolse documenten die u voorlegde dient te worden opgemerkt dat deze niets wijzigen aan de aard van uw problemen (zoals) ze in bovenstaande (motivering) beschouwd werden.".

2. Overwegende dat verzoekster een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Enig middel genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen en uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en uit de afwezigheid van rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Krachtens de bepalingen van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen, moeten alle administratieve rechtshandelingen met individuele strekking formeel worden gemotiveerd.

Deze motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische gronden waarop de beslissing is gesteund, veruitwendigd dienen te worden in de beslissing zelf (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen', R W. 1991-92, 490-491.).

De motivering, met name de juridische en feitelijke overwegingen die de beslissing gronden, dient afdoende te zijn (art. 3 van de wet van 29 juli 1991).

Dit wil zeggen dat de feitelijke en juridische overwegingen pertinent moeten zijn en de beslissing dienen te verantwoorden. Een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke of onnauwkeurige motieven zijn geen afdoende motivering. De beslissing dient duidelijk aan te geven waarom een beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de administratieve beslissing deugdelijk moet zijn. Ze moet met name begrijpelijk zijn en aanvaardbaar met het oog op het recht, op de feiten en op het beleid.

Dat een motivering rechtens aanvaardbaar moet zijn houdt onder andere in dat een juiste wettelijke grondslag aan de basis van de beslissing moet liggen en dat het wettelijk voorschrift dat de motivering schraagt, op juiste wijze wordt geïnterpreteerd.

Daarenboven dienen de relevante feiten waarop de beslissing is gebaseerd, te bestaan en juist te zijn. De feiten dienen zorgvuldig vastgesteld te zijn en juist te worden gekwalificeerd. Het bestuur dient volledig op de hoogte te zijn van de feiten die de besluitvorming kunnen beïnvloeden.

(Zie A. VAN MEENSEL, 'De uitdrukkelijke motiveringplicht' in W. VAN EECKHOUTTE (ed.), Publiekrecht, de doorwerking van het privaatrecht in het publiekrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, 206 e.v.).

I.c. is er een manifeste overtreding van de motiveringsplicht.

Doordat de Commissaris-Generaal in zijn beslissing overweegt dat de moeilijkheden die verzoekster ondervond omwille van haar niet-Poolse afkomst niet voldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als een vorm van vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie. Bovendien merkt de Commissaris-Generaal op dat verzoekster niet de mogelijkheden heeft uitgeput tot bescherming vanwege de Poolse autoriteiten.

Terwijl de beslissing van de Commissaris-Generaal over het beroep van verzoekster moet gemotiveerd zijn en dit zowel in rechte als in feite(n), en deze motieven moeten in de beslissing zelf worden weergegeven en die weergegeven motieven concreet moeten zijn en van aard om de gewezen beslissing te dragen.

Dat het minimaliseren van feiten geen afdoende motivering is om een verzoek tot verblijf uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden te weigeren.

Terwijl verzoekster als vluchteling in Polen als een tweederangsburger wordt beschouwd en geen recht heeft op een woonst, werk en inkomen, wat fundamentele basisrechten zijn. Terwijl verzoekster en haar familie verschillende keren geprobeerd hebben de gouverneur (burgemeester) te spreken en het hoofd van de sociale dienst en hun dat altijd geweigerd is. Terwijl verzoekster en haar familie doordat ze hun situatie aankloegen en bijgevolg gebruik maakten van het fundamentele recht op vrije meningsuiting bedreigd werden.

Terwijl discriminatie zoals het hier vaststaat, volgens de interpretatie van de conventie van Genève vervolging kan uitmaken zoals bepaald in artikel 1 (zie paragrafen 51-55 uit het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of Refugees', HCR/IP/4/Eng/REV. 1, reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979) (stuk 3). Volgens de interpretatie zoals hier gevolgd kan discriminatie beschouwd worden als een vervolging indien ze gevolgen hebben (heeft) die voor de betrokken persoon substantieel nadelig zijn zoals ernstige beperkingen aan het recht om een inkomen te verwerven of de toegang tot normaal beschikbare educatieve faciliteiten.

Terwijl verzoekster haar kinderen geweigerd worden in een kinderdagverblijf (kleuterschool) en het Ziekenhuis, wat de beschikbare educatieve en geneeskundige faciliteiten zijn in Polen en bovendien fundamentele mensenrechten zijn. Bovendien heeft de sociale dienst en de politie gedreigd verzoekster haar familie te scheiden en in aparte verblijfplaatsen onder te brengen.

Terwijl de interpretatie van de conventie van Genève verder bepaalt dat discriminatie in hoofde van de betrokken persoon een gevoel kan geven van bestaansonzekerheid naar de toekomst toe en dat het in dat geval een redelijke angst voor vervolging kan uitmaken. Dat dit in het geval van verzoekster zeker het geval is vermits verzoekster door de sociale dienst geen enkele hulp krijgt om een menswaardig leven op te bouwen terwijl verzoekster en haar familie zich aanvankelijk wilden integreren in Polen.

Terwijl de interpretatie verder bepaalt dat bepaalde maatregelen die op zichzelf geen aanleiding geven tot vervolging (bijvoorbeeld discriminatie die niet zo nadelig is) in sommige gevallen gecombineerd met andere factoren een zodanig effect kunnen (kan) hebben op de geest van de betrokkene dat het een vrees voor vervolging rechtvaardigt op 'cumulatieve grond'.

Verzoekster, haar familie en schoonfamilie zijn niet enkel gediscrimineerd maar ook bedreigd wat duidelijk cumulatieve gronden zijn.

Dat de Commissaris-Generaal het wettelijk voorschrift waarop zijn motivering steunt dus fout heeft geïnterpreteerd.

Doordat de Commissaris-Generaal stelt dat verzoekster niet de mogelijkheden heeft uitgeput tot bescherming vanwege de Poolse autoriteiten.

Terwijl Verzoekster en haar familie meer dan één keer de stadsautoriteiten hebben aangeschreven over hun situatie en nooit antwoord hebben gehad. Terwijl de politie zelf aan de deur heeft gestaan met het dreigement de familie van verzoekster uit elkaar te halen. Terwijl (de) verzoekster met de sociale dienst, een overheidsinstantie, niets dan vijandigheden heeft ondervonden waarbij de sociale dienst kenbaar maakte dat ze vluchtelingen zoals verzoekster en haar familie liever kwijt dan rijk was. Dat de overheid in ruime en enge zin op alle vlakken dus tekort schoot en dat het aangeven van dreigementen in de wetenschap dat de politie zelf vijandig was, dan ook niets zou uithalen in de ogen van verzoekster. Gelet op het feit dat verzoekster en haar familie op verschillende manieren hun ongenoegen over hun situatie hebben geuit en daar ook bewijzen van hebben waarvan de Commissaris-Generaal (kennis) heeft kunnen nemen.

Zo kan worden vastgesteld dat de feiten die worden aangebracht worden geminimaliseerd. Het feit dat de feiten als onvoldoende zwaarwichtig worden beschouwd terwijl er in casu sprake is van discriminatie die zo ver gaat dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast, is dus geen juiste interpretatie van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van Genève.

De beslissing is bijgevolg niet naar genoegen in rechte noch in feite gemotiveerd en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster stelt in deze vast dat de bestreden beslissing genomen werd met (de) schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel dat zegt dat elke bestuurlijke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn, doordat het minimaliseren van feiten en het fout interpreteren van een wettelijke grondslag waarop een beslissing steunt geen afdoende motivering is om een verzoek tot verblijf uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, te weigeren.

Artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève definieert de vluchteling als volgt: 'De persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het grondgebied van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, ...'.

Verzoekster voldoet volledig aan de aangegeven gronden.

1 . ernstige vrees voor vervolging.

Verzoekster is in Polen als wit-Russisch onderdaan en bovendien als vluchteling, een minderheid.

Uit de hierboven geschetste feiten die door het Commissariaat worden aangenomen maar waarvan zij enkel de zwaarwichtigheid in twijfel trekt, moet worden afgeleid dat verzoekster, haar familie en schoonfamilie gediscrimineerd worden.

Bovendien worden zij bedreigd als zij hun ongenoegen uiten over hun mensonwaardig bestaan en krijgen zij geen respons van de lokale overheid op hun klachten.

Gelet op deze twee feiten, nl. de discriminatie die tot gevolg heeft dat verzoekster en haar familie zelfs niet hun fundamentele mensenrechten kunnen uitoefenen, en de bedreigingen zowel moreel als fysiek, kan niet ernstig geoordeeld worden dat geen gegronde vrees aanwezig is.

2. wegens zijn ras godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster vervolgd wordt omwille van haar statuut van vluchteling, dus het behoren tot een bepaalde sociale groep en omwille van haar nationaliteit.

Conclusie: de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en schendt als dusdanig de materiële motivering(s)plicht. Aangezien dit enig middel gelet op de omstandigheden eigen aan huidige zaak ontvankelijk en gegrond is en bijgevolg tot vernietiging van de bestreden beslissing dient te leiden, is het enig middel ernstig (gegrond) in al zijn onderdelen.";

Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag;

Overwegende dat verzoekster vooreerst stelt dat in de bestreden beslissing de feiten geminimaliseerd worden, terwijl zij en haar familie in Polen geen recht hadden op woonst, werk en inkomen, wat gelijk staat aan vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de feiten op zich worden geminimaliseerd, doch dat enkel wordt vastgesteld dat ze niet voldoende zwaarwichtig zijn om gelijk te worden gesteld aan vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, uit het administratief dossier niet blijkt dat haar basisrechten werden ontnomen; dat verzoekster en haar familie na hun aankomst in Polen werden ondergebracht in een opvangcentrum te Lubin; dat het hen, nadat zij door de Poolse autoriteiten als vluchteling werden erkend en in het bezit werden gesteld van een vluchtelingenkaart, vrij stond zich te vestigen waar zij wilden, en zij volgens hun verklaringen hun intrek hebben genomen in een appartement in Krakow; dat het recht op een woonst nooit in gevaar kwam, ondanks de moeilijkheden die verzoekster en haar familie aanvankelijk ondervonden bij het zoeken naar een woning; dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens verklaarde dat de medewerkster van de sociale dienst haar zei dat ze verzoekster en haar familie niet kon helpen omdat ze reeds genoeg problemen hadden met de daklozen in Krakow en "dat (ze) de verkeerde stad hadden gekozen" (verhoor DVZ, vraag 42); dat hieruit blijkt dat het woonprobleem van verzoekster geen persoonsgebonden maar een socio-economisch probleem, eigen aan de stad Krakow, is; dat verder uit een attest van de Poolse arbeidsdienst blijkt dat de echtgenoot van verzoekster was ingeschreven als werkzoekende, wat niet verenigbaar is met verzoeksters stelling dat zij en haar familie in Polen geen recht hadden op werk, niettegenstaande de moeilijkheden die verzoeksters echtgenoot ondervond met de homologatie van zijn diploma; dat dit geenszins wijst op vervolging, maar eerder een algemeen probleem van homologatie van buitenlandse diploma's betreft; dat hieruit evenmin kan worden afgeleid dat het recht op een inkomen aan verzoekster en haar familie werd ontzegd; dat overigens uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat ook werkloosheid een algemeen heersend probleem in Polen is; dat de maatregel om de financiële steun aan verzoekster en haar familie te ontnemen en hen eventueel in opvangcentra te plaatsen in deze context dan ook niet kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag;

Overwegende dat verzoekster verder aanvoert dat haar kinderen de toegang tot het kinderdagverblijf (kleuterschool) werd ontzegd en dat hen medische hulp

werd geweigerd; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het hier in de eerste plaats financiële problemen betreft; dat de weigering om de kinderen in te schrijven in het kinderdagverblijf en hen vaccinaties toe te dienen dan ook niet het gevolg is van discriminatie of vervolging, maar van de algemene socio-economische toestand in Polen (verhoorverslag DVZ, vraag 42);

Overwegende dat verzoekster voorts meent dat de discriminatie die zij en haar familie ondergingen, gecumuleerd met de bedreigingen door de Belarussische KGB, een vrees voor vervolging rechtvaardigt; dat de Conventie van Genève evenwel vereist dat, naast het subjectieve aspect van de vrees, deze vrees ook steun dient te vinden in een aantal objectieve gegevens; dat verzoekster niet ontkent dat zij tegen de aangehaalde dreigementen nooit een klacht heeft ingediend bij de Poolse autoriteiten; dat de bedreigingen naar aanleiding van de acties die verzoekster en haar familie ondernamen overigens beperkt bleven tot telefonische bedreigingen; dat verzoekster geen objectieve aanwijzingen, zoals bijvoorbeeld de geografische, historische of etnologische context, aanbrengt die een vrees op basis van cumulatieve gronden zouden kunnen rechtvaardigen;

Overwegende dat verzoekster tenslotte aanvoert dat zij en haar familie meer dan één keer de stadsautoriteiten hebben aangeschreven en dat zijzelf door de politie werd bedreigd; dat in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld dat verzoekster noch een ander familielid klacht heeft ingediend naar aanleiding van de dreigtelefoons, los van het feit dat zij de stadsautoriteiten aanschreven om andere problemen aan te kaarten; dat de politie overigens nooit overging tot de daadwerkelijke uitvoering van haar voorstel om verzoekster en haar familie onder te brengen in aparte verblijfplaatsen; dat verzoekster immers zelf verklaarde dat de medewerkers van de sociale dienst en de politie aan de deur bleven staan en nadien zonder meer weggingen (verhoorverslag echtgenoot CGVS, p. 8-9);

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke motieven bevat op basis waarvan de beslissing werd genomen; dat deze motieven de bestreden beslissing op afdoende wijze schragen; dat de Commissaris-generaal geen appreciatiefout heeft begaan door te stellen dat verzoekster onvoldoende de bescherming heeft ingeroepen van de Poolse autoriteiten, en dat het incident met de Belarussiche KGB een éénmalig karakter had, en niet als de reden van haar vertrek uit Polen kan worden beschouwd; dat de Commissaris-generaal voorts terecht heeft vastgesteld dat de moeilijkheden die verzoekster had met de sociale dienst inzake financiële steun, huisvesting en Poolse taallessen, en de dreigementen tengevolge van de acties die zij en haar familieleden voerden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als een vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekster trouwens niet aantoont dat haar problemen het plaatselijk niveau overstijgen, en ook elders dezelfde problemen zou ondervinden; dat blijkt dat verzoeksters problemen grotendeels samenhangen met de in Polen algemeen heersende socio-economische problemen; dat de Commissaris-

generaal derhalve in redelijkheid heeft geoordeeld dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**